

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 512/2025
29.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Весне Мاستиловић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца „GLOBAL“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Милорад Матић, адвокат у ..., против туженог „Merikator-S“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат у ..., ради исплате, вредност предмета спора 1.003.255,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4071/24 од 26.03.2025. године, у седници одржаној дана 29.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4071/24 од 26.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4071/24 од 26.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 127/2024 од 30.05.2024. године, у ставу I изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 1.003.255,00 динара са законском затезном каматом од 23.02.2024. године и на име трошкова парничног поступка износ од 163.382,00 динара. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату износа од 12.000,00 динара на име трошкова превоза на релацији Београд – Нови Сад – Београд, као неоснован. Ставом III изреке, исправљен је записник о објављивању пресуде од 03.06.2024. године, тако што у ставу 2 ред 2 треба да стоји умето износа од „168.641,00 динара“, износ од „163.382,00 динара“.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4071/24 од 26.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуде и одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је у одговору на ревизију у целости оспорио наводе ревидента и предложио да се ревизија одбаци као недозвољена.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Правноснажном пресудом тужиоцу је досуђена изгубљена добит у износу од 1.003.255,00 динара са законском затезном каматом од 23.02.2024. године због раскида уговора о закупу за период од 01.12.2023. године до 14.02.2024. године на име разлике у висини закупнине по раскинутом уговору о закупу са туженим и висини закупнине са другим закупцима. Из утврђеног чињеничног стања произилази да су тужилац, као закуподавац, и тужени, као купац, закључили 14.02.2014. године уговор о закупу на период од 10 година почев од дана закључења. Уговорне стране споразумеле су се да у периоду трајања овог уговора немају право отказа, нити раскида, осим у случајевима који су договорени и таксативно наведени у члану 16. тачка 3. уговора. Закуп је престао 14.03.2018. године. У записнику о примопредаји предмета закупу, који су закључиле парничне странке, констатовано је да тужилац, као закуподавац није прекршио неку своју уговором прописану обавезу, док је пак тужени, као купац једнострано одлучио да не користи предмет закупа због чега је исти испражњен од лица и ствари и предат у посед тужиоцу. Судови су утврдили да је тужени скривио раскид (због неиспуњености услова из члана 16. тачка 3. уговора) и закључили да тужилац као страна верна уговору има право на повраћај датог и накнаду штете. Тужилац је доказао штету односно умањење имовине у виду изостанка очекиване закупнине у вредности од 10 евра по м² простора и закључили да му припада разлика у односу на мању закупнину 8 евра по м² коју плаћају нови закупци „Аман“ доо Сурчин и „Health Medic house“ доо Нови Сад, применом одредбе члана 132, 148, 154, 155, 189. и 567. Закона о облигационим.

У описаној ситуацији нема потребе за разматрање правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана или потребе за новим тумачењем права, јер изнети став нижестепених судова не одступа од праксе Врховног суда у предметима који се тичу накнаде штете у виду изгубљене добити између истих странака поводом Уговора од 14.02.2014. године. Становиште Врховног суда Србије поводом штете у виду изгубљене добити из предметног пословног односа изражено је кроз одлуке Прев 1718/22 од 20.04.2023. године и Прев 1264/22 од 02.03.2023. године. Позивање ревидента на одлуку Прев 183/2015 није од утицаја будући да се не ради о истом чињеничном стању. Наводим ревидента којим указује на непотпуно утврђено чињенично стање, према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије.

Стога, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 23.02.2024. године. Вредност предмета спора износи 1.003.255,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија туженог сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

Суд је применом одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу трећем изреке, имајући у виду да трошкови на име састава одговора на ревизију и судске таксе на одговор на ревизију нису трошкови који су потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Татјана Миљун, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић